

Arrest

nr. 91 260 van 9 november 2012
in de zaken RvV X en X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 en op 30 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL, en van advocaat A. ALENKIN, die verschijnen voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 20 oktober 1973 in Bishkek (Kirgizië). Begin jaren 90 huwde u traditioneel en officieel met M. A. {...}. Op 16 oktober 1993 werd uw zoon, M. A. {...} (O.V. xxxxxxx), geboren. In september 2007 verliet u uw man, die een fanatieke moslim werd en zich strenger opstelde ten opzichte van u.

Op 19 of 20 mei 2011 werd uw zoon, M. A. {...} (O.V. xxxxxxx), vanuit het lyceum waar hij studeerde meegenomen door de ordediensten en naar de regionale politie (ROVD) gebracht. U wist niet waar hij zich bevond en ging naar hem op zoek. Zo deed u navraag bij uw kennissen en ging u

naar verschillende ziekenhuizen en mortuaria. Omdat u uw zoon niet kon vinden richtte u zich de volgende dag tot de ROVD zelf om een aangifte te doen van zijn verdwijning. Daar vernam u van de wijkagent Bakasov dat uw zoon bij hen werd vastgehouden. Deze wijkagent woonde bij u in hetzelfde appartementsgebouw en minachtte u, omwille van uw Oeigoerse origine. Tegen een borgsom kon u uw zoon vrijkopen. Gezien uw zoon ernstig geslagen werd tijdens zijn vasthouding bracht u hem naar het ziekenhuis, waar hij van 21 mei 2011 tot 14 juni 2011 werd opgenomen.

Begin juli 2011, twee weken na zijn ontslag uit het ziekenhuis, werd uw zoon nabij een moskee voor een tweede keer aangehouden en naar de ROVD overgebracht, waar hij enkele uren werd vastgehouden. U vernam het nieuws van dezelfde wijkagent die u opbelde, en u kon uw zoon wederom tegen een borgsom vrijkopen. Op het einde van juli 2011 ging u naar het hoofd de ROVD om aangifte te doen van de afpersing die u en uw zoon vanwege de wijkagent ondervonden. Uw aangifte werd er niet aanvaard. Drie dagen later ontving u een convocatie op uw naam bij u thuis. U diende zich te melden bij de ROVD, wat u ook deed. Daar werd u hardhandig aangepakt. Zo beschadigden ze er uw nagels met een mes. In augustus 2011 werd uw zoon vervolgens een derde keer aangehouden en overgebracht naar de ROVD, waar hij weer enkele uren werd vastgehouden totdat u hem opnieuw vrijkocht tegen een borgsom.

Op 23 september 2011 werd uw zoon ten slotte voor een vierde keer, op het andere lyceum waar hij intussen studeerde, aangehouden en overgebracht naar de ROVD. U ging opnieuw op zoek naar uw zoon. Toen u vernam dat hij weer op de ROVD werd vastgehouden, richtte u zich op 25 september 2011 tot het parket. Ook daar werd uw aangifte niet aanvaard en u werd naar huis gestuurd. Op 26 september 2011 kocht u uw zoon opnieuw vrij. Alweer bleek hij ernstig geslagen te zijn.

Omdat u zich echter tot het parket had gericht viel de politie op 27 september 2011 binnen bij u thuis waar ze u, in het bijzijn van uw zoon, ernstig mishandelden en aanrandden. Hierop besloot u het land te verlaten. Ook uw broer, S. A. {...} (O.V. xxxxxxx), en diens vrouw, S. Z. {...}, besloten omwille van de problemen die uw broer ondervond in Kirgizië, te vluchten.

Op 6 oktober 2011 vertrok u samen met uw zoon, uw broer en diens vrouw en kinderen, per vliegtuig naar Moskou (Rusland). Daar werden jullie opgewacht door een smokkelaar die u en uw zoon met een personenwagen naar Litouwen bracht. Uw broer en zijn gezin reisden met een andere smokkelaar, via een ander traject, door naar België. In Litouwen stapten u en uw zoon over in een andere wagen die jullie vervolgens naar België bracht, waar u aankwam op 10 oktober 2011 en diezelfde dag, samen met uw broer en zijn vrouw, een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de Kirgizische identiteitskaarten van u en uw zoon, en het rijbewijs van u en uw zoon.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u en uw zoon in uw woonplaats in Kirgizië problemen hebben met de regionale politie (ROVD) en de wijkagent, omdat de wijkagent jullie omwille van uw Oeigoerse origine minacht en vervolgt bij wijze van afpersing.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral legde u tegenstrijdige en vage verklaringen af met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u aanvankelijk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat nadat u zich had gericht tot de ROVD omwille van de vervolging van uw zoon eind juli 2011, u werd bezocht door uw belagers, die toen uw nagels beschadigden (CGVS, p. 10). Nadien verklaarde u dan weer dat u drie dagen na uw aangifte bij de ROVD eind juli 2011 aan de hand van een convocatie werd opgeroepen door dezelfde ROVD, waarop u zich er ging melden, en dat u toen door hen fysiek werd aangevallen, waarbij ze uw nagels toetakelden. Toen u met uw eerdere verklaring werd geconfronteerd, verklaarde u het zich niet meer te herinneren (CGVS, p. 15). Deze verklaring kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter geenszins opheffen. U verklaarde dat u en uw zoon door de wijkagent en de plaatselijke politie werden afgeperst en vervolgd, omdat de wijkagent u minachtte omwille van uw Oeigoerse origine. U wist echter hoegenaamd niet of andere Oeigoeren er

dezelfde problemen als u kenden (CGVS, p. 11-12). Voorts kende u de naam niet van het hoofd van de ROVD, de dienst waardoor uw zoon tot vier keer toe werd vastgehouden, en tevens de persoon die u zelf sprak toen u eind juli 2011 bij hem melding maakte van de afpersing van zijn dienst jegens u en uw zoon (CGVS, p. 10-11, 16). Ten slotte wist u evenmin wanneer precies in augustus 2011 uw zoon een derde keer werd aangehouden en vastgehouden (CGVS, p. 14). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover coherente en gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Bovendien slaagde u er niet in enig begin van bewijs voor te leggen van de problemen die de aanleiding vormden van uw vlucht uit uw herkomstland. Zo slaagde u er niet in enig medisch attest voor te leggen van de ziekenhuisopname van uw zoon van 21 mei 2011 tot 14 juni 2011, ten gevolge van de mishandeling die hij onderging tijdens zijn eerste vasthouding (CGVS, p. 9-10, 13). U verklaarde dat u het vergat mee te nemen bij uw vlucht uit Kirgizië. U kreeg vijf werkdagen de tijd om het medische attest van de ziekenhuisopname van uw zoon alsnog voor te leggen (u verblijft immers reeds meer dan zes maanden in België) (CGVS, p. 13). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal een dergelijk attest echter niet ontvangen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daarenboven werden enkele bijkomende tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat de politie één keer bij u thuis is binnengevallen (CGVS, p. 9-10, 12). Op de DVZ verklaarde u daarentegen dat de politie in totaal wel vijf tot zes keer naar u thuis kwam (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, beperkte u zich tot het ontkennen ervan, waardoor deze tegenstrijdigheid onmiskenbaar blijft bestaan (CGVS, p. 18-19). Voorts verklaarde u aanvankelijk op de DVZ dat uw problemen begonnen in mei 2011, toen drie politieleiden bij u thuis binnenvielen, waarbij ze u bedreigden en ernstig fysiek mishandelden (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal vermeldde u dit incident echter niet. Uit uw verklaring op het Commissariaat-generaal blijkt daarentegen dat uw problemen begonnen toen uw zoon op 19 of 20 mei 2011 op het lyceum waar hij studeerde werd aangehouden en overgebracht naar de ROVD. De enige keer dat de politie naar u thuis kwam en u er bedreigde en fysiek mishandelde was volgens uw verklaring op het Commissariaat-generaal op 27 september 2011 (CGVS, p. 9-10, 12, 15). Toen u met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, ontkende u deze, en verklaarde u dat de politie in de lente 2011 bij u had aangebeld voor een gesprek, maar dat u hen toen niet binnenliet (CGVS, p. 18). Deze uitleg voegt enkel een bijkomend element toe aan uw relaas, doch verklaart ze hoegenaamd niet waarom uw verklaringen op de DVZ en het Commissariaat-generaal geheel niet in overeenstemming kunnen worden gebracht. In dit verband verklaarde u op het Commissariaat-generaal eveneens dat uw nagels door de politie werden toegetakeld, toen u zich eind juli 2011 bij de ROVD meldde nadat u een convocatie had ontvangen (CGVS, p. 9-10, 15). Op de DVZ verklaarde u echter dat uw nagels beschadigd werden toen de politie in mei 2011 bij u thuis binnenviel en u er bedreigde en fysiek mishandelde (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u wederom met uw eerdere verklaring op de DVZ werd geconfronteerd, beperkte u zich opnieuw tot het ontkennen ervan, waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft (CGVS, p. 18). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat uw broer en diens vrouw, met wie u immers samen naar België bent gevlucht om zich te beroepen op internationale bescherming, amper op de hoogte zijn van de problemen die u hebt gekend en die de aanleiding vormden voor uw vlucht uit uw herkomstland. Zo wist uw broer niet zeker wanneer uw zoon in het ziekenhuis werd opgenomen. Hij was bovendien slechts op de hoogte van twee aanhoudingen van uw zoon, terwijl u verklaarde dat hij vier keer werd aangehouden en vastgehouden, en hij wist niet wanneer uw zoon dan precies telkens werd aangehouden, hoewel hij verklaarde dat uw zoon werd aangehouden in mei 2011 (CGVS broer, p. 27; CGVS, p. 11). Uw broer wist evenmin aan wie u telkens betaalde opdat u uw zoon kon vrijkopen, hoewel hij verklaarde u meerdere keren te hebben geholpen om de vrijlating van uw zoon te organiseren. Ten slotte wist hij niet of ook u werd aangehouden en vastgehouden (CGVS broer, p. 27-28). Uw schoonzus wist dan weer helemaal niet wat voor problemen u had gekend, noch met wie u problemen had (CGVS schoonzus, p. 4-5). Bovendien is het uiterst merkwaardig dat uw broer, alsook zijn vrouw, verklaarden dat u en uw zoon problemen hadden, omwille van uw ex-man, die bebaard en zeer gelovig was en mogelijks het wahabisme aanhing. Uw broer vermoedde dat uw ex-man problemen had met de plaatselijke politie, waar de problemen van u en uw zoon hun oorsprong in vinden. Hij verklaarde eveneens dat uw problemen met de politie wel zo een vijf tot zes jaar geleden reeds begonnen (CGVS broer, p. 5, 27; CGVS, schoonzus, p. 4-5). Toen u werd gewezen op de verklaringen van uw broer, antwoordde u dat hij dit louter vermoedde. Deze uitleg vermag echter niet verklaren

waarom uw broer, alsook zijn vrouw, een enkele en geheel andere dan de door u verklaarde oorzaak van uw problemen opgeven (CGVS, p. 17). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u samen met uw broer en zijn gezin per vliegtuig naar Moskou reisde, waar jullie werden opgewacht door smokkelaars. Eén van de smokkelaars vervoerde u en uw zoon naar Litouwen, waar jullie overstapten in een andere wagen waarmee jullie ten slotte naar België doorreden (CGVS, p. 8-9). De internationale paspoorten van u en uw zoon had uw broer voor uw doorreis aan uw smokkelaar, die u opwachtte in Moskou, gegeven. U wist echter hoegenaamd niet waarom uw internationale paspoorten aan de smokkelaar werden afgegeven, of er een visum in stond, noch of deze werden getoond onderweg van Rusland naar België (CGVS, p. 8). Voorts verklaarde u met uw reisbegeleiders ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Rusland naar België iets mis zou lopen (CGVS, p. 9). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u zo weinig kon vertellen over de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over mogelijke reisdocumenten die voor jullie werden geregeld. Jullie zouden onderweg van Rusland naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u en uw zoon zonder persoonlijke paspoortcontrole via Litouwen de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 9). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie uw Kirgizische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Het is bovendien weinig aannemelijk dat u de internationale paspoorten van u en uw zoon bij aankomst in België bent vergeten terug te vragen aan de chauffeur, temeer gezien u niet waakzamer bent geweest ten opzichte van een dergelijk belangrijk reisdocument en u geen poging hebt ondernomen ze alsnog terug te krijgen (CGVS, p. 8). Ten slotte is het uiterst merkwaardig dat zowel uw broer als u beiden verklaarden dat jullie uw internationale paspoorten vergaten terug te vragen aan de chauffeurs die jullie naar België brachten (CGVS, p. 8, CGVS broer, p. 8-9). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Kirgizische identiteitskaarten van u en uw zoon, en het rijbewijs van u en uw zoon), zijn niet van dien aard dat zij voorgaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw zoon, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer, S. A. {.} (O.V. xxxxxxx), en diens vrouw, S. Z. {.} (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat ook hun asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekster zowel op 25 juli 2012 als op 30 juli 2012 een beroep heeft ingediend tegen de beslissing van 29 juni 2012 zodat het omwille van een goede rechtsbedeling past beide beroepen met rolnummers 102 956 en 103 364 samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In het beroep gekend onder rolnummer 102 956 voert verzoekster in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en schending van de materiële motiveringsplicht. In het beroep gekend onder rolnummer 103 364 voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verder voert zij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van de verzoekschriften blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.4. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Het gegeven dat verzoeksters identiteit, nationaliteit en origine niet worden betwist, houdt op zich niet in dat verzoeksters aanspraken op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus gegrond zijn. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing heeft verzoekster haar asielaanvraag

niet aannemelijk gemaakt en heeft zij evenmin aangetoond dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.6. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Door te volharden in haar verklaringen dat zij en haar zoon slachtoffer waren van politiemannen-afpersers, dat haar zoon werd opgepakt en zijzelf ook werd mishandeld, dat haar reis door smokkelaars werd georganiseerd en zij niet persoonlijk werden gecontroleerd, dat zij niet kan terugkeren omwille van problemen met de politie waarbij zij vreest te worden mishandeld en dat zij de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen weerlegt verzoekster geenszins de omstandige motivering van de commissaris-generaal waarom geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen.

3.7. Aangaande het motief dat zij tegenstrijdige en vage verklaringen zou hebben afgelegd betoogt verzoekster dat zij in eerste instantie verkeerd begrepen werd tijdens haar gehoor. Verzoekster heeft niet gesteld dat haar nagels werden beschadigd op het moment dat zij bezoek kreeg van de ROVD. Zij stelt slechts dat zij na de aangifte bij de ROVD nog bezoek heeft gekregen van de ROVD en haar nagels beschadigd werden met een mes. Dat deze feiten op hetzelfde moment zouden hebben plaatsgevonden, kan volgens verzoekster niet worden afgeleid uit haar verklaringen. Dit werd ook verduidelijkt tijdens het gehoor zodat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid.

3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen initieel verklaarde dat zij, nadat ze aangifte had gedaan bij de ROVD, ze van hen bezoek kreeg en dat ze dan haar nagels hebben ingesneden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 10). Later, tijdens datzelfde gehoor, verklaart verzoekster in tegenstelling hiermee dat zij drie dagen na haar aangifte werd opgeroepen door de ROVD en dat haar nagels daar werden beschadigd. Geconfronteerd met deze contradictie geraakt verzoekster niet verder dan te stellen dat zij het zich niet meer herinnert (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 15). De Raad stelt vast dat verzoeksters pogingen tot het a posteriori bijsturen van haar verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekster post factum nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792; RvS 19 december 2006, nr. 166.028). De Raad wijst er daarenboven nog op dat het volharden in één versie van de feiten en het ontkennen van de andere versie, niet vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.8. Met betrekking tot het motief inzake haar vage verklaringen betoogt verzoekster dat niemand openlijk praat over de problemen die ze kennen. Verzoekster stelt wel te weten niet de enige te zijn die problemen kende omwille van haar Oeigoerse afkomst en verwijst naar haar verklaringen doch zij kende de precieze problemen van haar buurvrouw niet. Verzoekster stelt te volharden in haar verklaring dat zij de personen bij de ROVD niet bij naam kent: deze personen werden niet bij naam genoemd zodat het geenszins onaannemelijk is dat zij de namen niet kent. Zij hebben zich ook niet aan haar voorgesteld. Verzoekster wijst er nog op dat zij veel traumatische ervaringen heeft meegemaakt waardoor zij zich niet alles kan herinneren. Zo herinnert zij zich ook de datum van de derde vasthouding van haar zoon niet. Verder wijt verzoekster haar tegenstrijdigheden en onwetendheden aan stress omwille van de beleefde gebeurtenissen.

3.8.1. Verzoeksters uitleg voor de vastgestelde onwetendheden kan geenszins overtuigen. Zo is het geenszins aannemelijk dat verzoekster de naam van het hoofd van de ROVD niet zou kennen. Immers heeft zij persoonlijk contact gehad met deze persoon die aan het hoofd stond van de dienst die haar zoon tot viermaal toe heeft vastgehouden en waarbij zij melding ging maken van de afpersing door de ROVD. Derhalve kan aangenomen worden dat, indien de feiten zoals verzoekster ze weergeeft zich werkelijk hebben voorgedaan, verzoekster op zijn minst weet wie het hoofd van de ROVD is. De Raad wijst er voorts op dat het geheel van onwetendheden is dat het asielrelaas van verzoekster ongeloofwaardig maakt. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoekster, wanneer haar gevraagd werd of er nog andere Oeigoeren problemen hadden met de politie, slechts kan stellen dat zij het eigenlijk niet weet maar wel weet dat een andere buurvrouw is gevlucht die haar aanraadt op zoek te

gaan naar een andere woning (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, pp. 11-12). Hieruit blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster thans voorhoudt, wel degelijk met elkaar gepraat werd – immers werd verzoekster zelf aangeraden te verhuizen – zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoekster niet verder zou vragen naar de redenen waarom haar buurvrouw dit aanraade. De vaststelling dat verzoekster volledig onwetend is of andere Oeigoeren ook problemen hadden, doet mede in het licht van de overige vastgestelde onwetendheden, terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas. De Raad wijst er verder op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster gestresseerd is, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Bovendien is in deze geen objectief gegeven voorhanden dat stress verzoekster zou hebben verhinderd haar asielrelaas volledig en juist te vertellen. Waar verzoekster nog beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden te verklaren zijn door de trauma's die zij heeft opgelopen, stelt de Raad vast dat verzoekster deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast waardoor het haar onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekster legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

3.9. Inzake het vastgestelde gebrek aan materiële bewijzen stelt verzoekster dat het voorleggen van documenten teneinde het asielrelaas te kunnen staven geen vereiste is in de asielprocedure. De verklaringen zijn het vertrekpunt. De vaststelling dat zij geen bewijzen kan voorleggen, tast haar geloofwaardigheid niet aan. Verzoekster stelt voorts dat er een medisch attest is aangaande de ziekenhuisopname van haar zoon maar dat zij dit niet heeft meegenomen omdat zij haar land snel moest verlaten. Zij is tot op heden in de onmogelijkheid om dit document te verkrijgen daar zij momenteel geen contact heeft met haar land van herkomst. Verzoekster stelt inspanningen te doen maar deze hebben tot op heden geen positieve resultaten opgeleverd.

3.9.1. De Raad merkt op dat, wanneer kan worden aangenomen dat verzoekster haar relaas kan staven aan de hand van stukken – wat in casu het geval is, gelet op het feit dat zij verklaarde dat er een medisch attest bestaat over de ziekenhuisopname van haar zoon - het gebrek aan enig document minstens een negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om haar relaas te staven. Waar zij stelt dat zij geen contacten meer heeft met haar thuisland is dit bovendien een gratuite bewering die in tegenstrijd is met haar verklaringen tijdens het gehoor waar zij stelde misschien toch aan het medisch attest te kunnen geraken via contactpersonen of familie in Kirgizië (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 13). Tevens verklaarde verzoekster dat haar zoon in contact staat met kennissen in Kirgizië (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17-18). De Raad treedt derhalve de vaststelling van de commissaris-generaal bij dat het gebrek aan materieel bewijs mede de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas ondermijnt.

3.10. Met betrekking tot het motief inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal betoogt verzoekster dat hetgeen genoteerd werd in de vragenlijst niet overeenstemt met haar verklaringen en dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden. Haar verklaringen afgelegd bij de commissaris-generaal zijn wel correct. Verzoekster meent dat er geen enkel spoor terug te vinden is van de manier waarop haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken tot stand zijn gekomen. Zij diende enkel beknopt zonder verdere details haar relaas te vertellen. Verzoekster kreeg ook niet veel tijd, daardoor is verwarring ontstaan, heeft zij geen aandacht besteed aan de chronologie van de feiten en heeft zij gewoon alle elementen, alle traumatiserende gebeurtenissen vermeld. Omdat haar duidelijk werd gemaakt dat zij naderhand, tijdens het gehoor bij de commissaris-generaal de mogelijkheid zou krijgen om alles in detail en chronologisch te vertellen heeft zij niet gewezen op de foute chronologie en enkele foute details die werden genoteerd. Bovendien was zij nog maar net aangekomen in België en was zij verward en onder de indruk van de omstandigheden.

3.10.1. De Raad benadrukt dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door een asielzoeker een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van haar asielrelaas uitmaken. Verzoekster kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt dat haar

verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd genoteerd werden. Immers blijkt dat het gehoorverslag in het Russisch werd voorgelezen aan verzoekster en dat zij verklaarde dat haar verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekster heeft de vragenlijst voor akkoord ondertekend. De gratuite bewering van verzoekster dat haar verklaringen verkeerd genoteerd zouden zijn, vindt geen enkele grondslag in het administratief dossier. Aan verzoekster werd voorts inderdaad meegedeeld dat zij kort de voornaamste elementen of feiten diende weer te geven die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, doch dit betekent niet dat zij niet ruimschoots de tijd heeft gekregen om haar relaas uiteen te zetten. Er werd haar een open vraag gesteld over de feiten die wijzen op de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade waarbij verzoekster uitgebreid de kans kreeg deze aan te brengen. Verder stelde verzoekster na afloop niets meer te wensen toe te voegen (administratief dossier, vragenlijst, stuk 10, p. 1, p. 3-4.). De wijze waarop een verhoor wordt geleid, biedt op zich geen verklaring voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen of het gewoonweg niet vermelden van belangrijke incidenten die aanleiding gaven tot de vlucht uit het land van herkomst (RvS 24 maart 2004, nr. 129.658; RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

3.11. Inzake het motief over de beperkte kennis van haar broer en schoonzus aangaande haar problemen, stelt verzoekster dat ieder zijn eigen problemen had en dat zij zich ook niet mengde in hun problemen. Zij heeft steeds geprobeerd haar eigen problemen op te lossen en heeft geen beroep gedaan op haar broer of schoonzus bij de vele incidenten. Zij woonde ook al jaren zelfstandig. Dat zij samen gevlucht zijn betekent niet dat zij tijdens de reis alle problemen in detail met elkaar besproken hebben. Haar broer en schoonzus kennen slechts flarden van haar asielrelaas en hebben geen weet van de achterliggende reden van haar vlucht. Het gaat volgens verzoekster niet op dat haar broer en schoonzus over haar problemen worden ondervraagd nu zij niet is gekoppeld aan hun asielrelaas en omgekeerd.

3.11.1. De Raad acht het evenwel geenszins geloofwaardig dat wanneer familieleden besluiten samen hun land van herkomst te ontvluchten, ook al is dit om eigen redenen die losstaan van elkaar, met elkaar niet zouden communiceren over de kernelementen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht. Bovendien verklaarde verzoekster dat haar broer perfect wist dat zij problemen ondervond met de politie (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 17) en dat haar broer haar vlucht regelde (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 10, p. 3) zodat er aldus van mag worden uitgegaan dat haar broer wel degelijk de problemen zou moeten kunnen duiden die de aanleiding vormden voor verzoeksters vlucht uit haar land van herkomst. In het licht van verzoeksters verklaringen vormt de vaststelling dat haar broer en schoonzus amper op de hoogte zijn van verzoeksters problemen die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht een bijkomende ondermijning van de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Het betoog van verzoekster kan niet overtuigen.

3.12. Aangaande de motivering over haar reisroute stelt verzoekster te volharden in haar verklaringen. Zij heeft haar reis niet zelf georganiseerd en werd bijgestaan door haar broer en smokkelaars, zij liet zich leiden en had vertrouwen in de smokkelaars. Volgens verzoekster negeert de verwerende partij de werkelijkheid, met name dat er dagelijks honderden mensen op illegale wijze de Europese Unie binnenkomen. De controles zijn niet onfeilbaar. Bovendien heeft verzoekster geen enkele reden om haar ware reisweg te verhullen. Haar reisweg vormt daarenboven niet de kern van haar asielrelaas en kan aldus niet als argument gebruikt worden om haar geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

3.12.1. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekster op voormelde wijze in gebreke blijft.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaan-

vraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden bij de strikte controles, zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor verzoeksters geloofwaardigheid dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het gebruikte reisdocument en de vraag of dit getoond werd onderweg daar het, zoals verwerende partij terecht opmerkt, in het licht van deze zeer scherpe controles onwaarschijnlijk is dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van de organisatie van de reis. Uit deze flagrante onwetendheid samen met de overige onaannemelijkheden kan verwerende partij terecht besluiten dat er een vermoeden ontstaat dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België of het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden. Het blote betoog van verzoekster kan hieraan geen afbreuk doen.

3.13. Het theoretisch betoog van verzoekster over de wijze waarop met bewijslast moet worden omgesprongen, kan geenszins afbreuk doen aan de pertinente motieven waaruit de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas blijkt. De Raad verwijst nogmaals naar zijn bespreking dienaangaande onder punt 3.4.

3.14. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 28 november 2006, nr. 165.215; RvS 21 maart 2007, nr. 169.222). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.15. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.16. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verder voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Na een theoretisch betoog over de subsidiaire bescherming verwijst verzoekster naar de "Subject Related Briefing – Kirgizië – Situatie van Oeigoeren in Kirgizië" waaruit volgens haar niet eenduidig kan worden afgeleid dat Oeigoeren in Kirgizië geen geweld of discriminatie omwille van hun etnische afkomst hoeven te vrezen. In het administratief dossier wordt volgens verzoekster wel degelijk aangehaald dat Oeigoeren nog steeds slachtoffer worden van discriminatie en dat er bij hen een gevoel van angst leeft. Ook blijkt dat er weinig wordt geschreven over de situatie van Oeigoeren in Kirgizië. Dit betekent echter niet dat hun situatie rooskleurig is. Gebrek aan informatie kan niet uitsluiten dat Oeigoeren het slachtoffer worden van discriminatie, afpersing, mishandelingen... Het kan aldus niet worden uitgesloten dat zij in Kirgizië zal worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.17. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden wordt uiteengezet. Verzoekster preciseert niet welk artikel van de aangevoerde richtlijn zij geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

3.18. Inzake de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan dienstig worden verwezen naar het gestelde dienaangaande onder punt 3.3.

3.19. In de bestreden beslissing wordt gesteld: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Daarom kunnen de loutere Oeigoerse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.”* en *“Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.”*

Wat de situatie van Oeigoeren in Kirgizië betreft blijkt inderdaad uit de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en die is toegevoegd aan het administratief dossier (Stuk 14) dat er actueel niet kan worden gesteld dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de conclusie van de commissaris-generaal dat, hoewel er in bepaalde omstandigheden nog sprake kan zijn van discriminatie op vlak van tewerkstelling en huisvesting, dit zich niet heeft vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren onjuist is.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegronnd zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.20. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.21. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER